

Злочесто момиче! О колко бѣше чудесно благодушіето му! Виждаше са че честъта бѣ спомогнала на туй многострадално създание, между толкози то отъ врѣме на врѣме бушующи вѣлици отъ огнень дѣждь, нити една не бѣ докачила безоката, ни една освѣнь обыкновенни и непрѣстаненъ дѣждь. Голѣмытъ уломки отъ канарытъ, които испокръщаха земята дѣто падаха, падаха прѣдъ нозѣтъ и, падаха около нея, но падаха сякашъ съ благоговѣніе немощната онази плътъ.. Тя отгрѣсваше отъ себе си тънкыя пепель, не безъ да трепери, защото искаше да са отгрѣе отъ него (1) и слѣдъ туй доблестно слѣдувашо шествіето си.

Уморена и бѣдствующа, но не устращима и само отъ едно желаніе насърчвана бѣше истинска емблема на Душа блуждающа, или на Надеждата, която мпнуваше прѣзъ долината на смъртнытъ, бѣше истинската емблема на собственото си сърце, саминка но не лишена отъ утѣшенія между примкытъ и примеждіята на живота.

Но пакъ голѣмы и мячны бѣха прѣчкытъ които срѣщаше отъ натрупаніето на бѣгающытъ, които или постѣпваха съ опытаніе въ тъмнината, или ускорявахъ стѣпкытъ си въ страшното свѣтваніе на свѣтканицытъ, които освѣтляваха спената на погыбельта, най послѣ избльсквана отъ едно множество челоувѣци натрупани на купъ, падна горката на земята.

— Какъ, извика единъ отъ бѣгающытъ, тази не е ли великодушната слѣпца? тако ми Бахуса! не трѣба да ѣм оставимъ да умрѣ тука, стани, стани, тесайке! Добрѣ, утрепа ли ся нѣкадъ? Не ли? толкозъ по добрѣ. Ела прочее съ насъ, ный отывами къмъ морето..

— Салустіе! твоя ли е този гласъ? слава на Боговетѣ! ами Главкъ. Главкъ... видѣхте ли го?

— Азъ ли? не, нѣма сумнѣіе че той е излѣзълъ изъ града. Боговетѣ които го избавиха отъ льва, ще да го избавятъ и отъ огнената гора.

И тѣй като насърчваше Недія добрыйтъ Епикуреецъ, замъкнж ѣмъ съ себе си къмъ краеморіето, бѣше да дава вниманіе на умоленіята и да ся позабавятъ толкозъ колкото и трѣбаше да потърси Главка; за това тя рыдающи непрѣстанно, выкаше и повтарише туй любезно неи име, което въ срѣдъ метежа на възбунтуванытъ стихіи, отзвѣваше ся въ сърцето и, като най мелодическый гласъ отъ музика.

Внезапно появяваното багряно осіяніе и истекающытъ струи на лавата, и непрѣстанныйтъ трусъ и всячко ужасно що описахмы до

(1) Плиній.